డైమండ్ రింగు

టెంపోరావ్

కప్పుకున్న దుప్పటిని పక్కకు తోసి మనోరమ కళ్ళు తెరిచి చూసింది. మోహన్ తన పరుపుమీద లేడు. ఆమె టైమ్ చూసింది. ఎనిమిది కావస్తోంది. ఆమె లేచి కూర్చుంది.

సోఫాలో పడుకుని మోహన్ యింగ్లీషు నవల చదువుకుంటున్నాడు. సంతోషంగా ఆమె అతడివంక చూసింది. అతడామెను గుర్తించలేదు. నవల చదవడంలో నిమగ్నుడై పోయాడు.

ఆమె అతడి దగ్గరగా వెళ్ళింది. అతడివైపు ఆప్యాయంగా చూసింది. "మోహన్, నేను పళ్ళు తోముకుని వస్తాను. తర్వాత యిద్దరం కాఫీ తాగుదాం" అందామె.

అతడామె వైపు సీరియస్‌గా చూశాడు. ఆమె చెప్పింది విని వూరుకున్నాడు. ఆమె టేబుల్ వైపు వెళ్ళింది. బ్రష్‌కి టూత్ పేస్టు పులిమి యటాచ్‌డు బాత్ రూమ్‌లోకి నడిచింది. కాస్సేపట్లో ఆమె తిరిగొచ్చింది.

మోహన్ పుస్తకాన్ని పక్క పడేసి పైకి చూస్తూ సోఫాలో పడుకుని వున్నాడు. రిసీవర్ ఎత్తి హోటల్ గుమాస్తాతో ఆమె మాట్లాడింది. రూమ్ నెంబర్ 30 కి బ్రేక్ ఫాస్టు పంపమని చెప్పి, ఆమె మోహన్ పక్కనే సోఫాలో చతికిలబడింది.

అతడి చెయ్యి పట్టుకుని నిమిరింది. అతడి కళ్ళల్లోకి ఆవేశంతో చూసింది. ముందుకు వంగి అతడి పెదిమలను ముద్దెట్టుకుంది.

"ప్లీజ్, నన్ను చంపకు!" అని అతడు లేచి కూర్చున్నాడు.

నిశ్శబ్దంగా ఆమె అతడిని చూస్తూ వుండిపోయింది. కారు యాక్సిడెంట్ తర్వాత మోహన్‌లో ఎంత మార్పు? తను దగ్గరయితే అతడు విసుక్కుంటాడా? అతడికి తనంటే యిష్టం లేదా? మరెవరినేనా అతడు ప్రేమిస్తున్నాడా?

పిచ్చి ప్రశ్నలు! మోహన్ మరెవర్నీ కలుసుకోడం ఆమె చూడలేదు. కారు యాక్సిడెంట్ మూలంగా అతడి బ్రెయిన్ గాయపడింది. అప్పటినుంచీ అతడలా ప్రవర్తిస్తున్నాడు!

ఆమె వెళ్ళి తలుపు తెరిచింది. హోటల్ బాయ్ టీపాయ్ మీద పెద్ద ట్రే వుంచి దూరంగా జరిగాడు. ఆమె సౌంజ్ఞ చేయగానే హోటల్ బాయ్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె ఒక ప్లేటును మోహన్ కిచ్చి, మరో ప్లేటు తీసుకుని తినడం ప్రారంభించింది. మోహన్ మౌనంగా తింటున్నాడు.

తినడం పూర్తిచేసి ఇద్దరూ కాఫీ సేవించారు.

"సిగరెట్ కాలుస్తావా?" అందామె.

వద్దన్నట్లు చూశాడతను. టెలఫోన్ మ్రోగింది. ఆమె వెళ్ళి రిసీవర్ని అందుకుంది. "మనోరమ హియర్" అందామె.

"డాక్టర్ సింగ్ స్పీకింగ్! మనోరమా, మీరు నా కోసం ఫోన్ చేశారట. నేను నర్సింగ్ హోమ్‌కి యిప్పుడే వచ్చాను. మీ భర్తను తీసుకు రండి" అన్నాడతను.

"ఎన్నింటికి?"

"నేను పద్దాకా వుంటాను."

"వెంటనే తీసుకొస్తాను డాక్టర్, థాంక్స్" అని ఆమె రిసీవర్ని పెట్టేసింది.

"మోహన్, పద డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళాలి!" అందామె.

"రోజూ యిదొకటి! ప్లీజ్, ఐయామ్ ఆల్ రైట్! నాకు డాక్టర్ వద్దు!" అర్చాడతను.

"లే, మోహన్! బి ఎ గుడ్ బాయ్!" అని లాలిస్తూ ఆమె అతడిని నిలబెట్టింది.

దుస్తులు మార్చుకుని వాళ్ళు కిందకు వెళ్ళారు. ముందు హాల్లోంచి వెళ్తూన్న ఆమెకు హోటల్ మేనేజర్ ప్రతాప్ నమస్కరించాడు.

అంబాసిడర్ కారు ముందు సీట్లో మోహన్ కూర్చు న్నాడు. ఆమె కారును స్టార్టు చేసి గేటు దాటి పోనిచ్చింది.

* * *

గదిలోని ఫ్లోరసెంట్ ట్యూబ్ ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతోంది. టయిమ్ ఆరు దాటింది. మోహన్ సోఫాలో కూర్చుని కామిక్స్ బుక్ చూస్తున్నాడు. "నేను స్నానం చేసి వస్తాను, అలా బీచ్‌కి వెళ్దాం. తర్వాత డిన్నర్!" అందామె.

శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్లు అతడామెవంక చూశాడు. ఆమె చీరను విప్పేసింది. పావడా, జాకెట్‌లో అతడి ముందు నిలబడింది. అతడివంక కొంటెగా చూసింది. అతడామెవైపు తిరగలేదు, కామిక్స్ బుక్‌లో మునిగి వున్నాడు.

"మోహన్!" పిల్చిందామె.

తిరిగి ఆమెకేసి చూశాడు. అతడి చూపులో యే ఆవేశమూ లేదు. ఆమె బాత్‌రూమ్‌లోకి పరుగెత్తుకెళ్ళి తలుపు మూసుకుంది.

అరగంట తర్వాత ఆమె బయట కొచ్చింది. టర్కిష్ తువ్వాల్ను నడుంచుట్టూ కట్టుకుంది. పైభాగం నగ్నంగా వుంది. మోహన్ తనని యీ రూపంలో చూడాలి! ఆమె సోఫావైపు చూసింది. కనురెప్పలను చిట్లించింది. మోహన్ సోఫాలో లేడు.

ఆమె సోఫా దగ్గరగా వెళ్ళింది. కామిక్స్ పుస్తకం సోఫాలో పడివుంది. మోహన్ ఎక్కడకు వెళ్ళాడు? ఒంటరిగా బయటకెళ్ళే స్థితిలో లేడతను. ఆమె గుమ్మం వైపు వెళ్ళింది. తలుపు దగ్గరగా మూసివుంది. తలుపు తెరిచి ఆమె బయటకు చూసింది. నడవలో యెవ్వరూ లేరు.

ఆమె తలుపును మూసి వేగంగా దుస్తులు ధరించింది. టేబుల్ మీదకు ఆమె దృష్టి వెళ్ళింది. అంబాసిడర్ కారు యిగ్నిషన్ కీ అక్కడలేదు.

ఆమె వులిక్కిపడింది. కొంపతీసి మోహన్ కారులో ఎక్కడికేనా వెళ్ళాడా? ఆమె గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. "ప్రస్తుత స్థితిలో మోహన్ చాలా నడవకూడదు, జాగ్రత్త!" డాక్టర్ సింగ్ మాటలు ఆమెకు జ్ఞప్తి కొచ్చాయి.

మనోరమ రిసీవర్ ఎత్తింది.

"హోటలు రిసెప్షన్!" అందో కంఠం అవతలి వైపు నుంచి.

"మేనేజర్‌కి కనెక్షన్ యివ్వండి."

కనెక్షన్ యివ్వబడింది.

"హలో, ప్రతాప్ స్పీకింగ్."

"మిస్టర్ ప్రతాప్, మనోరమ హియర్. మోహన్ గదిలో లేడు. నేను స్నానం చేస్తూండగా యెక్కడికో వెళ్ళాడు" అందామె.

"డోంట్ బాదర్, నేను కనుక్కుంటాను."

ఆమె రిసీవర్ పెట్టేసింది. గదిలో గాభరాగా పచార్లు చేస్తూ వుండిపోయింది. కాస్సేపట్లో తలుపును ఎవరో తట్టారు. ఆమె తలుపు తెర్చింది. హోటల్ మేనేజర్ ప్రతాప్ లోపలకు వచ్చాడు.

"మనోరమ, డోంట్ బాదర్! ఆయన అంబాసిడర్ కార్లో వెళ్ళారట. మా వాచ్‌మన్ చూశాడు. అలా తిరిగి వచ్చేస్తారు" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నాకు భయంగా వుంది. అతడు కారు నడిపే స్థితిలో లేడు!" అందామె.

"నే వెళ్ళి ఆయన కోసం వెతుకుతాను."

"ప్లీజ్, చాలా థాంక్స్," అందామె.

మేనేజర్ ప్రతాప్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె సోఫాలో కూర్చుని ఆలోచిస్తోంది. అరగంటలో మోహన్ ఎక్కువ దూరం వెళ్ళివుండడు! పోలీసు రిపోర్టు యివ్వడం మంచిదేమో! మేనేజర్ ప్రతాప్ తిరిగొచ్చాక ఏదో చెయ్యాలి.

తను తొందరపడకూడదు. ప్రతాప్‌కి మోహన్ కారు

యెక్కడో కనిపించవచ్చు! ఆమె మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి.

ఎనిమిది దాటింది. మేనేజర్ ప్రతాప్ గదిలోకి వచ్చాడు. ఆతని ప్రయత్నం ఫలించలేదని మొహం చూడగానే తెల్సుకుంది మనోరమ.

"మనోరమ, అనేకచోట్ల ఆయన కోసం చూశాను. కాని యెక్కడా ఆయన కారు కనిపించలేదు," అన్నాడతను.

ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది. మోహన్ యెక్కడికి వెళ్తుంటాడు? మళ్ళీ యేదేనా యాక్సిడెంట్ అయిందా? ఇటువంటి సమయంలో తన తండ్రి సలహా తీసుకోవడం మంచిది. ఆమె టెలిఫోన్ దగ్గరకు వెళ్ళి, రిసీవరెత్తి హైద్రాబాద్‌కు ఎస్. టి. డి. కాల్ చేయమని ఆపరేటర్‌తో చెప్పింది.

అటువైపు ఫోన్ మ్రోగుతోంది.

"హలో జయప్రసాద్ అండ్ కంపెనీ!" అందొక యువతి.

"పూర్ణా, నాన్నతో మాట్లాడాలి" అంది మనోరమ.

"ప్లీజ్ వుండండి" అందామె.

అటువైపునుంచి కాసేపట్లో తండ్రి కంఠం వినపడింది.

"మనూ, ఏమిటి?" అడిగాడతను.

"మోహన్ కారులో ఎక్కడికో పోయాడు, నాన్నా!"

"అతడిని బోనులోని జంతువులా వుంచుతున్నావు. విసుగెత్తి ఎక్కడికో పారిపోయి వుంటాడు!"

"నాన్నా, ఇది నవ్వే విషయంకాదు. మోహన్ ఎక్కడున్నాడో వెతకాలి!"

"వెతుకు!"

"నీ సలహాకోసం ఫోన్ చేశాను."

"మనూ, వాడిని పట్టుకు వెళ్లాడూ నీ జీవితాన్ని వేస్టు చేసుకుంటున్నావు. పోయినందుకు సంతోషించి ఫర్ గెట్ హిమ్!"

"నాన్నా ఐ లవ్ హిమ్. ప్రేమించి పెళ్ళాడాను."

"ఆల్ రైట్ పోలీసు రిపోర్టియ్యి. పోలీసులు అతడిని పట్టుకుని నీకు అప్పగిస్తారు. పోలీసులతో నా పేరు చెప్పు. అవసరమైతే నాకు మళ్ళా ఫోన్ చేయి. వెంటనే ప్లేన్‌లో వస్తాను."

"థాంక్స్ నాన్నా" అని ఆమె రిసీవర్ని పెట్టేసింది.

ఆమె పోలీసు రిపోర్టిచ్చి సోఫాలో కూర్చుంది. మేనేజర్ ప్రతాప్ సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

నిముషాలు గడుస్తున్నాయి. రెండు గంటలు దొర్లి పోయాయి. టైమ్ పది దాటింది. తిండి తినకుండా మనోరమ తన భర్త గురించి ఎదురు చూస్తోంది. పదిన్నర ప్రాంతంలో టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

"హలో" అందామె.

"ఇన్స్‌పెక్టర్ నాయర్ హియర్, మీ భర్తకోసం పట్నమంతా మా మనుషులు గాలిస్తున్నారు. ఒక విషయం మీకు చెప్పగలను. మీ భర్త కారుకు యాక్సిడెంట్ జరగలేదు. త్వరలో ఎక్కడో ఆయన మాకు దొరుకుతాడు. వెంటనే మీకు ఫోన్ చేసి చెప్తాను."

"చాలా థాంక్స్ ఇన్స్‌పెక్టర్," అందామె.

రిసీవర్‌ని పెట్టేసింది. హోటల్ మేనేజర్ ప్రతాప్, వెనకనే ట్రే పట్టుకుని బేరర్ లోపలకు వచ్చారు. ఆమె

ముందునున్న టీపాయి మీద బేరర్ ట్రే పెట్టాడు.

"జయప్రసాద్ గారు ఫోన్ చేసి నాతో మాట్లాడారు. మీరు భోజనం చేసేటట్లు చూడమన్నారు" అన్నాడతను.

"నాకు ఆకలిలేదు" అందామె, ట్రే వైపు చూస్తూ.

"మోహన్ గారు తప్పక పోలీసులకు దొరుకుతారు. ఈ సమయంలో మీరు బలంగా ధైర్యంగా వుండాలి. బలానికి తిండి అత్యవసరం."

"మిస్టర్ ప్రతాప్, మీరు వెళ్ళండి, నేను మెల్లిగా తింటాను" అందామె.

మేనేజర్ ప్రతాప్, హోటల్ బాయ్ వెళ్ళిపోయారు. కాలచక్రం తిరుగుతోంది. ఆమె మెల్లిగా తింటోంది. తింటూ ఆలోచిస్తోంది. మోహనంటే ఆమె తండ్రి మొదటినుంచీ యిష్టపడేవాడు కాదు. అతడిని పెళ్ళాడవద్దని ఎన్నిసార్లో హెచ్చరించాడు. కాని ఆమెకు అడ్డుపడే తత్వంకాదు తండ్రిది. మోహాన్ని ఆమె పెళ్ళాడింది. జీవితం హాయిగా సాగిపోతోంది. కారు యాక్సిడెంట్ మూలంగా మోహన్ బ్రెయిన్ గాయపడింది. అప్పటినుంచి అతడు సహజంగా ప్రవర్తించడంలేదు. ఎవరితోటీ ఎక్కువగా మాట్లాడడు. ఒక్కోసారి అర్థం లేకుండా ఏడుస్తాడు. ఒక్కోసారి కోపంగా సమీపంలో వున్న పుస్తకాలను అటుఇటు విసుర్తాడు. ఆ పరిస్థితులలో ఆమె మద్రాస్ వచ్చింది. డాక్టర్ సింగ్ చేత ట్రీట్మెంట్ యిప్పిస్తే మోహన్ ఆరోగ్యం బాగుపడ్తుందనే విశ్వాసంతో ఆమె మద్రాసు వచ్చింది.

అర్ధాకలిగా తిని ఆమె చెయ్యికడుక్కుంది. మోహన్ గురించి ఆమె ఆలోచిస్తోంది.

2

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ బిజీగా వున్నాడు. అనేక చోట్లనుంచి టెలిఫోన్ కాల్స్ వస్తున్నాయి. చకచక మాట్లాడి ఏం చెయ్యవలసిందీ అటువైపు వ్యక్తులకు సూచించి యిన్స్పెక్టర్ నాయర్ ఎదురుగా వున్న సార్జెంట్ రామ్‌వైపు తిరిగాడు.

"ఆయన ఏ ఫ్రెండ్ యింటికో వెళ్ళివుండొచ్చు, సార్. అందుకే ఎంత వెతికినా రోడ్లమీద ఆయన కారు కనబడ్డంలేదు" అన్నాడు సార్జెంట్ రామ్.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ హోటల్‌కి ఫోన్ చేసి మనో రమతో మాట్లాడి రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

"సార్జెంట్ రామ్, ఆయనకు ఈ పట్నంలో ఫ్రెండ్స్ లేరు!"

సార్జంట్ రామ్ మౌనం దాల్చాడు. టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

"హలో," అన్నాడు నాయర్.

"వినోదా హోటల్ మేనేజర్ స్పీకింగ్ సార్. ఇక్కడ హత్య జరిగింది."

"వివరంగా చెప్పండి."

"కాటేజ్ నంబర్ 7లో మిస్ గీత హత్యచేయ బడింది."

"ఎవర్నీ ఆ గదిలోకి వెళ్ళనీయకండి. మేం వస్తున్నాం" అని యిన్స్పెక్టర్ నాయర్ రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ కుర్చీలోంచి లేచాడు.

"మిస్టర్ రామ్, ఏదో హత్య జరిగిందట. నువ్వు నాతోరా. అక్కడ నేను ఎక్కువసేపు వుండలేను. అక్కడ పని నువ్వు చూడొచ్చు! మోహన్ కోసం

వెతకాలి. అతడు జయప్రసాద్ గారి అల్లుడు. జయప్రసాద్ గార్కి మంత్రులతో స్నేహం ఎక్కువ. ఆయన కోటీశ్వరుడు" అన్నాడు నాయర్.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ బయటకు నడిచాడు. వెనకనే వెళ్ళాడు సార్జంట్ రామ్.

పోలీస్ జీపు వేగంగా పోతోంది. వెనకనే మోటార్ బైక్ మీద వెళ్తున్నాడు సార్జంట్ రామ్. వినోదా హోటల్ పట్నం చివర వుంది.

రోడ్డుమీద ఎక్కువగా జనసంచారంలేదు. లైట్లు వెల్గుతున్నాయి. పాంట్, బనియన్‌తో రోడ్డు ఓరగా ఒక యువకుడు తూలుతూ నడుస్తున్నాడు. జీప్ హెడ్ లైట్ కాంతిలో అతడిని యిన్స్పెక్టర్ నాయర్ చూశాడు.

"స్టాప్!" అర్చాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ఆ యువకుడి పక్కనే జీప్ ఆగింది. యువకుడు రోడ్డమ్మట పరుగెత్తసాగాడు. వెనకనే పరుగెత్తి ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ అతడిని ఆపాడు. టార్చికాంతిలో అతడి మొహాన్ని పరీక్షించాడు. అతడు బాగా తాగాడని యిన్స్పెక్టర్ కనిపెట్టాడు.

"మిస్టర్ నీ పేరు?" అడిగాడు నాయర్.

"మోహన్" అన్నాడతను.

"ఎక్కడికెళ్తున్నావు?"

"ఇంటికి."

"ఎక్కడుంది నీ యిల్లు?"

"హోటల్ రివేరా."

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ కళ్ళు మెరిశాయి. పోలీసులు వెతుకుతున్న మోహన్ యితనే! తన మనుషులు అంబాసిడర్ కారుకోసం చూడ్డంలో రోడ్డమ్మట నడిచిపోతున్న

మోహాన్ని గుర్తించివుండరు.

"అంబాసిడర్ కారు ఏమైంది?"

"పెట్రోల్ లేదు. వదిలేశాను."

"ఎక్కడ?"

"తెలియదు."

"మిస్టర్ మోహన్ మీ గురించి మనోరమ మాకు రిపోర్టిచ్చారు."

అతడు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ అతడి దుస్తులవంక చూశాడు.

"మీరు బనియన్‌తో తిరగడం విచిత్రంగా వుంది! షర్టు వేసుకోకుండానే బయల్దేరారా?"

"నాకు జ్ఞాపకంలేదు."

పక్కనున్న సార్జంట్ రామ్‌వైపు తిరిగాడు నాయర్.

"రామ్, నీ మోటర్ బైక్‌మీద ఈయన్ని హోటల్ రివేరాకు తీసుకెళ్ళి రూం నెంబర్ 30లో వుండే మనోరమకు అప్పగించు!"

"యస్సార్," అన్నాడు సార్జంట్ రామ్.

సార్జంట్ రామ్ మోటర్ బైక్‌ని స్టార్టుచేశాడు. వెనుక సీటుమీద మోహాన్ని కూర్చోబెట్టారు. సార్జంట్ రామ్ బైక్‌ని పోనిచ్చాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ జీప్‌లో కూర్చున్నాడు. కానిస్టేబుల్ జీప్‌ను పోనిచ్చాడు. పది నిమిషాల్లో హోటల్ వినోదాముందు జీప్ ఆగింది.

విశాలమైన తోటలోవుంది హోటల్ వినోదా. కొత్తగా నిర్మించిన కాటేజస్ నలవైవున్నాయి. కాటేజస్ విడివిడిగా వున్నాయి. ముందు భాగంలో రిసెప్షన్ ఆఫీసుంది. చెట్లకింద ఎన్నో కార్లు ఆగివున్నాయి.

సన్నగా, పొడుగ్గా వున్న వ్యక్తి జీప్ దగ్గరకు పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"ఈ హోటల్ మేనేజర్ నేనే సార్. పేరు నాగన్న" అన్నాడతను.

"శవం ఎక్కడుంది?"

"రండి," అన్నాడతను.

నాగన్న పక్కన నడుస్తూ యిన్స్పెక్టర్ నాయర్ ఏడో నంబరు కాటేజ్ వైపు వెళ్ళాడు. తలుపు దగ్గరగా మూసి వుంది. తలుపుతోసి నాయర్ లోపలకు వెళ్ళాడు. చిన్న డ్రాయింగ్ రూమ్. పక్కనే పడగ్గది. పడగ్గది విశాలంగా వుంది. పడగ్గదిలో నేలమీద నగ్నంగా ఆమె పడివుంది.

ఆమె వయస్సు యిరవై ఐదు వుండొచ్చు. అనేక చోట్ల కత్తిపోట్లు! పేగులు బయటకు కనిపిస్తున్నాయి. ఆ దృశ్యాన్ని చూసి యిన్స్పెక్టర్ నాయర్ క్షణకాలం కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ కాస్సేపయ్యాక పక్కనున్న నాగన్న వంక చూశాడు.

"ఈ హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ ఎవరు?"

"సుందరంగారు. ఆయన మస్కట్లో వుంటున్నారు. ప్రస్తుతం ఈ హోటల్ నా చేతుల మీదే నడుస్తోంది."

"మీరెక్కడ వుంటున్నారు?"

"నేను బ్రహ్మచారిని. నాకో కాటేజ్ అటువైపుంది."

"ఈమె ఎవరు?"

"పేరు గీత. రెండు రోజులనుంచి యిక్కడ వుంటోంది."

"ఆమె యింతకుముందు ఎప్పుడేనా యిక్కడ గది తీసుకుందా?"

"లేదు," అన్నాడు మేనేజర్.

"ఈమెను గురించి మీకేం తెలుసు?"

"నాకేమీ తెలియదు. అనేకమంది వచ్చి యిక్కడ గదులు తీసుకొని కొన్నిరోజులుండి వెళ్ళిపోతూవుంటారు."

యిన్స్పెక్టర్ నాయర్ టైమ్ చూశాడు. పదకొండు దాటింది. అతడు ముందు హాల్లోకి నడిచాడు. సోఫాలున్నాయి. ఒక బల్లమీద టెలిఫోన్ వుంది. ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ బయటకు నడిచాడు. మేనేజర్ నాగన్నతో యిన్స్పెక్టర్ రిసెప్షన్ హాల్లోకి వెళ్ళాడు. అక్కడనుంచి రెండు ఫోన్ కాల్స్ చేసి మళ్ళా కాటేజ్ వైపు నడుస్తూ చెట్టుకింద ఆగాడు.

"నాగన్నగారూ, ఆమెను గురించి మీకేదైనా తెలిస్తే దాచకుండా చెప్పండి."

"నాకేమీ తెలియదు సార్."

ఇన్స్పెక్టర్ తిన్నగా కాటేజ్ నెంబరు ఏడులోకి వెళ్ళిపోయాడు.

3

మెయిన్ రోడ్డునుంచి డాడ్జికారును కుడివైపుకు తిప్పి పోనిచ్చాను. గేటుపైన హోటల్ వినోదా అని పెద్ద అక్షరాల్లో ఆర్చిలా బోర్డుంది. కారును లోపలకు పోనిచ్చి పోలీస్ జీవ్ పక్కనే ఆపి దిగాను.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ నావైపు వచ్చాడు. అతడితో కరచాలనం చేశాను. నలువైపులా చూశాను. ఎటు చూసినా చెట్లు, పూలమొక్కలు. కాటేజస్ అందంగా కట్టబడినాయి.

"నాయర్ భాయ్, ఈ హోటల్ ఎవర్ది?"

"యజమాని మస్కట్‌లో వున్నాడు. మేనేజర్ నాగన్న చేతులమీద అంతా నడుస్తోంది."

"నాగన్న ఏడీ?"

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ యిటూ, అటూ చూశాడు.

"ఇక్కడే వుండాలి, ఏమయ్యాడో!" అని నాయర్ ఒక కానిస్టేబుల్ని పిల్చి నాగన్నను పిలవమని వుత్తర విచ్చాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్‌తో ఏడో నంబరు కాటేజ్ లోకి వెళ్లాను. నేలమీద పడున్న శవాన్ని చూసి వెనక్కు మొహాన్ని తిప్పేశాను. ఘోరమైన దృశ్యం! తిన్నదంతా వాంతవుతుందేమో అనిపించింది.

మనస్సును రాయి చేసుకుని శవాన్ని పరీక్షించాను. ఆమె అందమైన యువతి. ఎవడో కసితో ఆమెను చిత్రవధ చేశాడు. గది నలువైపులా చూశాను. మంచం కింద ఏదో మెరుస్తోంది. దగ్గరగా వెళ్ళి చూశాను. టార్చికాంతితో దాన్ని పరీక్షించాను. డైమండ్ రింగ్. రింగుమీద ఎమ్. అని చెక్కివుంది.

"నాయర్ భాయ్, యీ వుంగరం చూశావా?"

"ఇప్పుడే చూస్తున్నాను" అన్నాడు నాయర్.

"ఈమె పేరు?"

"గీత."

"అయితే యీ వుంగరం యీమెది కాకపోవచ్చు!"

"హంతకుడిదేమో!" అన్నాడు నాయర్.

"అంత విలువైన వుంగరాన్ని హంతకుడు యిక్కడ ఎందుకు వదిలేస్తాడు?"

"బ్రదర్, కత్తితో పొడిచేటప్పుడు అది కిందపడి

వుండవచ్చు. దాన్ని గురించి హంతకుడు మర్చిపోయి వుండొచ్చు!"

"కత్తి దొరికిందా?"

"ఇక్కడెక్కడ లేదు."

"కత్తి పట్టుకుపోయిన హంతకుడు వుంగరాన్ని వదులాడా?" అని లేచి నిలబడ్డాను.

పోలీసు డాక్టర్ సుధాకర్ గదిలోకొచ్చాడు. శవాన్ని చూసి అతడు భయంతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు. గదిని పూర్తిగా పరీక్షించి నేను బయటకు నడిచాను. కాటేజ్ ముందు నిలబడి సిగరెట్ వెలిగించాను.

"మేనేజర్ ఏడీ?" అడిగాను నాయర్ని.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ సమీపంలోవున్న కానిస్టేబుల్ వైపు చూశాడు.

"ఆయన పనిలోవున్నారు. వస్తానన్నారు" అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ శవం పడున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు. నలువైపులా చూస్తూ రిసెప్షన్ హాలువైపు నడిచాను—లోపలకు వెళ్ళాను. టెలిఫోన్ ఆపరేటర్ నన్ను చూసి ఏం కావాలని అడిగింది.

"నాగన్న!" అన్నాను.

"ఆయన కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి సార్. వెళ్ళి పడుకున్నారు" అందామె.

"ఎక్కడ?"

"ఆయన కాటేజ్లో."

"ఎక్కడుంది ఆయన కాటేజ్?"

"నంబర్ 40 సార్. అక్కడికి వెళ్ళకండి. కాస్సేపు

పడుకుని ఆయనే వస్తారు."

"ఆల్ రైట్" అని బయటకు నడిచాను.

సిగరెట్ పొగ పీల్చి వదుల్తూ తోటలో నడుస్తున్నాను. హోటల్ బాయ్ నా పక్కనుంచి వెళుతున్నాడు.

"కాటేజ్ నంబర్ 40 ఎక్కడుంది?" ప్రశ్నించాను.

ఒక కాటేజ్ వైపు చేత్తో చూపించాడతను.

"అదే సార్! నాగన్నగారు పడుకున్నారు." అన్నాడతను.

వెనక్కు తిరగాను. అతడు వెళ్ళిపోయాడు. ఒక చెట్టుకింద నిలబడి కాటేజ్ వైపు చూశాను. పడగ్గది కిటికీ కర్టెన్ను పక్కకుతోసి ఒక ఆకారం బయటకు చూస్తోంది!

వేగంగా 40 నంబర్ కాటేజ్ వైపు వెళ్ళాను. ముందు తలుపును తట్టాను.

"ఎవరు?" లోపలినుంచి అడిగాడతను.

"పరశురామ్!" అన్నాను.

"నన్ను క్షమించండి! కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. తర్వాత మిమ్మల్ని కల్సుకుంటాను."

"ఒక్క క్షణం నీతో మాట్లాడాలి!"

తలుపు తెరవబడింది. లైటు కాంతిలో అతడివైపు చూసి ఆశ్చర్యపోయాను.

"మస్తాన్, నువ్వా? జైలునుంచి ఎప్పుడు బయటకొచ్చావు?" అన్నాను.

అతడు జవాబివ్వలేదు. అతడివైపే చూస్తున్నాను. ఆరేళ్ళక్రితం అతడిని నేనే జైలుకి పంపాను. గల్ఫ్ దేశాల్లో వుద్యోగాలు ఇప్పిస్తానని అతడు ఎందర్నో మోసంచేసి లక్షలు గుంజుకున్నాడు.

అతడు చేతులు జోడించి నాకు నమస్కరించాడు.

"పరశురామ్‌గారూ, ఈ హోటల్ నడుపుతూ నేను ఇప్పుడు మర్యాదగా జీవిస్తున్నాను. బొంబేలో వుండలేక యిక్కడకు వచ్చాను. నా గతం మీకు తెలుసుకాని దాన్ని గురించి పోలీసులకు చెప్పకండి. నన్ను పీడించి నా జీవితాన్ని నాశనం చేస్తారు?" అతడు నన్ను బతిమాలాడు.

"గీతను గురించి నీకు తెలిసిందంతా చెప్పు!"

హాల్లోకి నడిచి సోఫాలో కూర్చుని సిగరెట్ వెలిగించాను. అతడు తలుపుమూసి నావైపు భయంతో చూశాడు.

"పరశురామ్‌గారూ, ఇన్స్‌పెక్టర్ గారితో నాకేమీ తెలియదని అబద్ధమాడాను. ఇప్పుడు మీకేదేనా చెప్తే నేను యిరుకులో పడొచ్చు!"

"డోంట్ బాదర్, నిజం చెప్పు!"

"కాటేజ్ నెంబర్ 7లో ఆమె రెండేళ్ళనుంచి వుంటోంది. ఆమె వ్యభిచారి. శరీరాన్ని అమ్ముకుని డబ్బు గడిస్తూ వుంటుంది."

"అది నీకు తెలిసి వూరుకున్నావా?"

"అటువంటివాళ్ళు వుంటేగాని యీనాడు హోటల్స్ లాభదాయకంగా నడవవు, సార్! అనేక పట్నాలనుంచి వ్యాపారస్తులు మద్రాస్ వచ్చి యీ హోటల్లో బస చేస్తారు. రాత్రిళ్ళు వాళ్ళకు వినోదం కావాలి. గీత వాళ్ళకు వుపయోగపడేది."

"ఆమె కాటేజ్‌కి అద్దె ఎంత?"

"రోజుకు వందరూపాయలు."

"ఆమె అద్దె సక్రమంగా యిచ్చేదా?"

"ఒకోసారి బాకీపడినా చివరకి ఇచ్చేసేది."

"ఆమె ఎంత తీసుకునేది?"

"రాత్రికి ఐదొందలని విన్నాను. అది ఎంట్రన్స్ చార్జి. కాటేజ్ లోకి విటుడు ప్రవేశించాక ఆమె ఇంకా డబ్బు గుంజుకునేదని పుకార్లు వున్నాయి."

"ఆమెకొచ్చే ఆదాయంలో నీ కేదేనా వాటా వుందా?"

అతడు బాధతో నావంక చూశాడు.

"పరశురామ్‌గారూ, నేను మస్తాన్ కాను. నాగన్నని. నా జీవితం పూర్తిగా మారిపోయింది. నేను మర్యాదగా బ్రతుకుతున్నాను. సుందరంగారు నాకు యీ కాటేజ్ యిచ్చి వెయ్యిరూపాయలు జీతం యిస్తున్నారు."

"సుందరంగారు ఏం చేస్తున్నారు?"

"ఆయన మస్కట్‌లో సివిల్ యింజనీరు."

సుందరం అడ్రెసు, పనిచేసే కంపెనీ పేరు అడిగి తెల్సుకున్నాను.

"ఆయనతో మీరు మాట్లాడదల్చారా?"

అతడివంక సూటిగా చూశాను.

"మాట్లాడొద్దా?"

"ఆయన మరో దేశంలో వున్నారు. ఇక్కడి విషయాలు ఆయనకు తెలియవు. గీత గురించి ఆయన మీకేమీ చెప్పలేరు."

"యూ ఆర్ రైట్, ఆయనతో మాట్లాడ్డం అనవసరం" అన్నాను.

సోఫాలోంచి లేచాను. సిగరెట్ పొగవదుల్తూ అతడి వైపు చూశాను.

"గీతతో నీకు సంబంధముందా?"

అతడు జవాబివ్వలేదు.

"వినోదం కోసం ఆమె కాటేజ్‌కి నువ్వు అప్పు డప్పుడు వెళ్ళేవాడివా?"

"నేను వెళ్ళలేదు సార్. అటువంటి పనిచేస్తే నేనామెకు చులకనయిపోతాను. ఆమె అద్దె కూడా లక్షణంగా యీయక పోవచ్చు!"

గుమ్మంవైపు కదిలాను.

"ఇవాళ రాత్రి ఆమె కాటేజ్‌కి ఎవరేనా వెళ్ళడం నువ్వు చూశావా?"

"లేదు సార్. నేను రిసెప్షన్‌లో బిజీగా వున్నాను. బయట జరిగేది నాకు కనపడదు."

తలుపు తెరిచాను. అతడు చేతులెత్తి నాకు నమస్క రించాడు.

"ఇదంతా పోలీసులకు చెప్పకండి!"

"ఇన్స్‌పెక్టర్ నాయర్ దేవాంతకుడు. ప్రస్తుతం తెలియకపోయినా నీ గురించి అతడు తెల్సుకుంటాడు. నేను చెప్పను కాని అతడు తెల్సుకుంటే నేనేమీ చెయ్య లేను" అని బయటకు నడిచాను.

"పాడు లోకం నన్ను మర్యాదగా బతకనివ్వదు!" అతడి మాటలు నాకు వెనుకనుంచి వినపడ్డాయి. వేగంగా కాటేజ్ నంబర్ 7లోకి ప్రవేశించాను. డాక్టర్ సుధాకర్, ఇన్స్‌పెక్టర్ నాయర్ ముందు హాల్లో నాకు ఎదురయ్యారు.

"పరశురామ్‌గారూ, ఎవరో పిచ్చాడు ఆమెను చిత్ర వధ చేసుండాలి! తొమ్మిది పది మధ్య ఆమె మరణించి వుండాలి" అన్నాడు డాక్టర్ సుధాకర్.

శవం పడున్న గదిలోకి వెళ్లాను. స్టీలు బీరువాలో

మూడు మెక్‌డోవెల్స్ బ్రాందీబాటిల్స్ వున్నాయి. ఇంకా వాటిని తెరవలేదు. శవం ఫోటోలు తియ్యడం పూర్తయింది.

ఆమె వైపు పరీక్షగా చూశాను. చెవులకు రింగు లున్నాయి. మెళ్ళో బంగారం గొలుసుంది. ఎడంచేతికి వాచ్ వుంది. జపానిస్ సీకో వాచ్. వాచ్ నడుస్తోంది. టైమ్ పన్నెండు కావస్తోంది.

బీరువాను పరీక్షించాను మళ్ళా. కొన్ని నోట్లకట్ట లున్నాయి. ఈ హత్యచేసిన వ్యక్తి డబ్బునీ, నగలనూ ముట్టుకోలేదు. ఆలోచిస్తూ వెనక్కు తిరిగి బయటకు నడిచాను.

ఇన్స్‌పెక్టర్ నాయర్ నా చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

"బ్రదర్, నాగన్నతో మాట్లాడావా?"

"మాట్లాడాను."

"వాడు పరమ లయ్యర్. గీత రెండురోజులనుంచి యీ కాలేజ్‌లో వుంటోందని అబద్ధమాడాడు. ఆమె యీ కాలేజ్‌లో చాలాకాలంనుంచి వుంటోందిట!" అన్నాడు నాయర్.

"నాయర్ భాయ్, ఈ కాలేజ్‌లోకి ప్రవేశించిన వ్యక్తిని ఎవరో చూసివుండొచ్చు. నేనలా తిరిగి హోటల్ నౌకర్లతో మాట్లాడివస్తాను" అని బయటకు నడిచాను.

4

డాక్టర్ సింగ్‌కు ఎదురుగా మనోరమ కూర్చుంది.

"మనోరమా, నిన్నరాత్రి మోహన్ని నా దగ్గరకు తీసుకురావడం మంచిదైంది. నిన్న ఆయన బాగా బ్రాందీ తాగాడు. దానితో మెదడు బాగా ఎఫెక్టు అయింది" అన్నాడు డాక్టర్.

"డాక్టర్, మోహన్ దగ్గర డబ్బులేదు. ఎలా తాగేడో!" అందామె.

"ఆయన దగ్గర డబ్బు వున్నట్లు మీకు తెలియ లేదేమో!"

"నాకు తెలుసు, డాక్టర్. అతడికేమి కావలసినా నేను కొనియిస్తాను. అతడి జేబులో పర్సులేదు. మరో విషయం. చొక్కా లేకుండా అతడు రోడ్డమ్మట నడుస్తూ పోలీసులకు దొరికాడు!"

"ఒళ్ళు వేడెక్కి చొక్కా తీసేసివుంటాడు. అదెక్కడో జారిపోయి వుంటుంది."

"డాక్టర్, మోహన్ని చూడొచ్చా?"

"చూడొచ్చు, కాని ఆయన్ని లేపవద్దు. నిద్ర పోతున్నారు. ఆయన లేచిన తర్వాత మీరు మాట్లాడొచ్చు!"

ఆమె కుర్చీలోంచి లేచింది. మోహన్ వుండే గదిలోకి వెళ్ళింది. గదిలో ఫాన్ తిరుగుతోంది. మంచం పక్కకు వెళ్ళిందామె. ఒక నర్సు గదిలో స్టూల్ మీద కూర్చుని వుంది.

"బాగా నిద్రపోతున్నారు. రాత్రినుంచి ఒకే నిద్ర!" అంది నర్సు.

మనోరమ అతడివంక ఆప్యాయంగా చూసింది. అమాయకుడిలా అతడు పడుకుని వున్నాడు. అతడి అరచేతులు ఛాతీమీద వున్నాయి. అతడి వేళ్ళను చూసిందామె. డైమండ్ రింగ్ ఏమైంది? పెళ్ళిముందు తను యిచ్చిన డైమండ్ రింగ్‌ను మోహన్ ఎలా పోగొట్టుకున్నాడు?

పోలీసులు ఆ వుంగరాన్ని తీసేరేమో! వాళ్ళను అడగాలి! ఆలోచిస్తూ ఆమె వెనక్కు తిరిగి డాక్టర్ సింగ్

గదివైపు నడిచింది.

"సాయంత్రం రమ్మంటారా?"

"ఆయన లేచాక మీకు ఫోన్ చేస్తాను" అన్నాడు డాక్టర్.

మనోరమ తన కారువైపు నడిచింది. టైమ్ చూసింది. పదికావస్తోంది. పొద్దుటే అంబాశిడర్ కారును పోలీసులు తీసుకొచ్చి ఆమెకు అప్పగించారు. అడ్యార్ ప్రాంతంలో కారు దొరికిందని పోలీసులు చెప్పారు.

స్టేరింగ్ వీల్ వెనక కూర్చుని మనోరమ తలుపు మూసింది. కారును పోనిచ్చింది. ఆమె మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. మోహన్ కారును అడ్యార్ ప్రాంతంలో వదిలేశాడు, పెట్రోలు లేక. జేబులో డబ్బుంటే పెట్రోలు పోయించి వుండేవాడు. అక్కడనుంచి పిచ్చిగా నడిచివెళ్ళిపోయాడు. ఎక్కడి కెళ్ళాడో అతడికే గుర్తులేదు!

క్రితం రాత్రి తనని చూడగానే మోహన్ పిచ్చి వాడిలా ఏడ్వసాగాడు. భయపడి వెంటనే అతడిని ఆమె డాక్టర్ సింగ్ నర్సింగ్ హోమ్‌కి తీసుకెళ్ళింది. డాక్టర్ సలహా మేర అతడిని అక్కడే వుంచేసింది.

హోటల్ రివేరా కాంపౌండులో కారాపి ఆమె తన గదికి చేరుకుంది. తలుపు మూసి పరుపుమీద వాలి పోయింది. గత రాత్రి ఆమెకు నిద్రపట్టలేదు. నర్సింగ్ హోమ్‌లో మోహన్ ఎలా వున్నాడో అని బెంగపడ్తూ ఆమె నిద్రపోకుండా వుండిపోయింది. నర్సింగ్ హోమ్‌లో అతడితో వుంటానంది. కాని డాక్టర్ సింగ్ ఆమెను హోటల్‌కు వెళ్ళిపొమ్మన్నాడు.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. ఆమె వెళ్ళి రిసీవర్ని అందు

కుంది.

"హలో! మనోరమ స్పీకింగ్!"

"నమస్తే మనోరమ! నేను ఎవరో మీకు తెలియదు. మీతో అర్జంటుగా మాట్లాడాలి" అందో పురుషకంఠం అటువైపునుంచి.

"ప్రస్తుతం నేను ఎవరితోనూ మాట్లాడలేను. మోహన్ స్థితి బాగాలేదు" అందామె.

"మోహన్ గురించే మాట్లాడాలి."

"ఎవరు మీరు?"

"పేరుచెప్పి లాభంలేదు. నేను చెప్పదల్చినది విన్నాక మీకంతా తెలుస్తుంది."

మోహన్ని గురించి అతడు ఏంచెప్తాడు? తెలుసుకోడం మంచిదేమో!

"వెంటనే నా హోటల్కి రండి!" అందామె.

"నేనక్కడకు రాను. నేను చెప్పిన చోటుకు మీరు రావాలి!"

"ఎక్కడకు?"

"గాంధీ విగ్రహం సమీపంలో వున్న బీచ్ కి రండి. పగలు అక్కడ ఎవ్వరూ వుండరు. మీ కారును లోపలి రోడ్డువారగా ఆపి కూర్చోండి. నేను మీ దగ్గరకు వస్తాను."

"నా కారు నంబరు తెలుసా?"

"తెలుసు."

"ఎప్పుడు నేను రావాలి?"

"సరిగ్గా పన్నెండింటికి."

"అలాగే వస్తాను."

"ఈ విషయం ఎవరికీ చెప్పొద్దు. చెప్తే మోహన్ కి

ప్రమాదం సంభవిస్తుంది."

"ఆల్ రైట్."

అటువైపునుంచి క్లిక్ శబ్దం వినపడింది. రిసీవర్ని పెట్టేసి ఆమె సోఫాలో కూర్చుంది. ఏమిటీ మిస్టరీ? మోహన్ గురించి అతడు ఏం చెప్తాడు?

టీపాయిమీదున్న దినపత్రికను చేతిలోకి తీసుకుని ఆమె చూడసాగింది. ఘోరమైన హత్య! హోటల్ వినోదాలో జరిగిన గీత హత్య గురించి ఆమె చదివింది. భయంతో పేపర్ని టీపాయిమీద పడేసింది.

సరిగ్గా పన్నెండింటికి ఆమె అంబాసిడర్ కారును బీచ్లోపల రోడ్డుమీద ఆపింది. దగ్గరలోవున్న సముద్రం హోరు వినపడ్తోంది. ఆమె నలువైపులా చూసింది. ఎవ్వరూ ఎక్కడా కనపడలేదు.

బీచ్లో వున్న పడవ వెనకనుంచి ఒకతను మెల్లిగా నడిచి కారు దగ్గరకు వచ్చాడు. తలుపు తెర్చి ముందు సీటుమీద కూర్చున్నాడు. సన్నగా, పొడుగ్గా వున్నాడు. పాంట్, స్లాక్ ధరించాడు. అమెరికన్ క్రాపు. నల్లటి కళ్ళద్దాలను ధరించాడు. చేతిలో ప్లాస్టిక్ బాగ్ వుంది.

"మనోరమ, నేనే మీకు ఫోన్ చేసింది" అన్నాడతను.

బ్రాందీ వాసన అతడినుంచి వెలువడ్తోంది.

"తొందరగా చెప్పండి. నేను పోవాలి" అందామె.

"ఇదంత తొందరగా తేలే విషయం కాదు" అన్నాడతను.

సిగరెట్ తీసి వెలిగించాడు.

"ప్రారంభించండి!"

"ఇవాళ పేపర్లో గీత హత్యగురించి చదివారా?"

అడిగాడతను.

"చూశాను."

అతడు బాగ్ తెరిచాడు. కాగితంలో చుట్టిన ఒక పాకెట్‌ను పైకి తీశాడు. ఆమె దానివైపు విచిత్రంగా చూసింది.

అతను పాకెట్‌ను విప్పాడు. రక్తంతో ఎర్రబడిన తెల్ల షర్టును చూసి వులిక్కిపడింది. ఆ షర్టు వేసుకునే క్రితం రాత్రి మోహన్ కారులో బయటకు వెళ్ళాడు! గదికి తిరిగొచ్చేసరికి యీ షర్టులేదు. షర్ట్ పక్కనే రక్తం మరకలున్న కత్తివుంది.

ఆ రెండింటినీ చూసి ఆమె మూగవారిపోయింది. ఆమె గుండె దడదడ కొట్టుకుంటోంది.

గీత అనే యువతిని మోహన్ హత్యచేశాడా? ఈ ప్రశ్న ఆమె చెవుల్లో మారు మ్రోగుతోంది.

"మనోరమ మోహన్ ఏంచేశాడో అతడికే తెలియదు! ఈ షర్టుతో, కత్తితో అతడు రోడ్డువారగా నడుస్తూంటే నేను చూశాను. లక్కీ. ఆ సమయంలో రోడ్డుమీద ఎవ్వరూ లేరు. అతడు నిషాలో వున్నాడు. ఈ షర్ట్ తీసేసి, కత్తిని లాక్కుని అతడిని పోనిచ్చాను."

"మంచిపని చేశారు" అందామె.

"అతను మీ భర్త అని తెల్సుకుని మీకివ్వడాని కొచ్చాను!" అని అతను పాకెట్‌ను మళ్ళా కట్టేశాడు.

ఆమె ఆలోచిస్తోంది. మోహన్ ఆమె గదికి ఎందుకు వెళ్ళాడు? ఆమె అతడికి యింతకుముందు తెలుసా?

"ఆ యువకుని వేలికుండే డైమండ్ రింగ్ గీత శవం పక్కన మంచంకింద పోలీసులకు దొరికిందని నేను విన్నాను. అది ఏమైనా యీ పాకెట్ పోలీసులుచూస్తే

వెంటనే మీ భర్తను అరెస్టుచేస్తారు. సందేహంలేదు!"

ఓ నిముషం తర్వాత ఆమె అతడివైపు చూసింది.

"మీకు ఏం కావాలో చెప్పండి. ఆ పాకెట్ నాకిచ్చేయండి!" అందామె.

జయప్రసాద్ అల్లుడు హంతకుడని పేపర్లలో పడితే ఆమె తండ్రి తలెత్తుకుని తిరగలేడు! తన తండ్రికి తెలియకుండా తను చూడాలి!

"మనోరమ, నేను ధనవంతుడిని కాను. ఈ పాకెట్ జాక్‌పాట్‌లా నాకు లభించింది. నేను అడిగేది మీరిస్తే యీ పాకెట్ యిచ్చేస్తాను."

"ఎంత కావాలి?"

"ఐదు లక్షలు!" అన్నాడతను అగ్గిపుల్లను గీస్తూ.

ఆమె తృళ్ళిపడింది.

"అంత డబ్బు నా దగ్గరలేదు!"

"జయప్రసాద్‌గారు కోటీశ్వరులు. ఆయనకు ఒక్కగానొక్క కూతురు మీరు. మీరు అడిగితే ఐదు లక్షలు వెంటనే యిస్తారాయన."

"నా గురించి మీకంతా తెలిసినట్టుందే!"

"తెలియకుండా యిక్కడికొస్తానా!" అన్నాడతను.

ఆమె టైమ్ చూసింది. పన్నెండున్నర అయింది.

"ప్రస్తుతం నేను యిరవై అయిదువేలు యివ్వగలను. వారంరోజుల్లో తతిమ్మా దానికోసం ప్రయత్నిస్తాను."

ఆమెవైపు అతడు సూటిగా చూశాడు.

"వారంరోజులు నేను వుండలేను. వెంటనే యిరవై అయిదువేలు యిస్తే తీసుకుంటాను. తతిమ్మాది మూడు రోజుల్లోపల నాకు అందాలి. ఆటుపైన యీ పాకెట్ మీ చేతికొస్తుంది."

"నేను బ్యాంక్‌కి వెళ్ళి డబ్బు తీసుకోవాలి. దానికి టైముపడుతుంది."

"ఇవాళ రాత్రి ఎనిమిదింటికి ఇదే స్థలంలో వుండండి. నేను వచ్చి డబ్బు తీసుకుంటాను. తలిమ్మొది మూడు రోజుల్లోపల రెడీ చెయ్యండి."

"అలాగే. మీ పేరు?"

"పేరులో ఏముంది? అయినా మీ తృప్తికి గిరీశం అనుకోండి!" అని నవ్వుతూ అతడు తలుపు తెరుచుకుని దిగాడు.

"మీతో మాట్లాడాలంటే ఏం చెయ్యాలి?"

"నా ఫోన్ కాల్ కోసం వేచి వుండాలి" అని అతను వేగంగా రోడ్డువైపు వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె అంబాసిడర్ కారును పోనిచ్చింది.

5

మస్కట్‌లో వుంటే సివిల్ యింజనీర్ సుందరంతో మాట్లాడాను. నాగన్న తను చిత్రించినట్లు మర్యాదగా బతకడంలేదని గ్రహించాను.

రిసీవరెత్తి నాయర్‌కి ఫోన్ చేశాను.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్!"

"నాయర్ భాయ్, ఆ వుంగరం గురించి కనుక్కున్నావా?" అడిగాను.

"నువ్వు అన్నట్లు అది బాపాలాల్ అండ్ కంపెనీ తయారుచేసినదే. వాళ్ళు ఆ వుంగరాన్ని సంవత్సరం క్రితం మనోరమకు అమ్మారు."

"మనోరమ ఎవరు?"

"ప్రఖ్యాత పారిశ్రామికవేత్త జయప్రసాద్ గారి కూతురు. ఆమె ప్రస్తుతం హోటల్ రివేరా, రూమ్

సెంబర్ 30లో వుంటోంది. నిన్న రాత్రి ఆమె భర్త మోహన్ మాయమయ్యాడు. అతడు అడ్యార్ ప్రాంతంలో మాకు దొరికాడు!"

"నాయర్ భాయ్, హోటల్ వినోదా ఆ ప్రాంతంలోనే వుంది!" అన్నాను.

"అవును బ్రదర్, అది నేను గుర్తించలేదు!"

"నాయర్ భాయ్, నేను వస్తున్నాను. ఆ వుంగరం నాకు కావాలి" అని రిసీవర్ని పెట్టేశాను.

టైము మూడు కావస్తోంది. మెట్లెక్కి పైకివెళ్ళాను. తలుపును తట్టాను. తలుపు తెరవబడింది. ఒక అందమైన యువతి నా వంక నవ్వుతూ చూసింది.

"మనోరమ!"

"నేనే" అందామె.

"డిటెక్టివ్ పరశురామ్" అన్నాను.

ఆమె ఎందుకో వులిక్కిపడింది.

"రండి, కూర్చోండి" అందామె.

విశాలమైన గది. డ్రాయింగ్ రూమ్ కమ్ పడగ్గది. సోఫాలో కూర్చున్నాను. ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాను.

"మోహన్ లేరా?"

"అతడు నర్సింగ్ హోమ్‌లో వున్నాడు సార్. మీకేం కావాలి?"

కోటు జేబులోంచి ఉంగరం తీశాను. ఆమెకు కనపడేటట్లు పట్టుకున్నాను. దానివైపు ఆమె ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఈ వుంగరాన్ని మీరు చూశారా?" అన్నాను.

నా చేతిలోని వుంగరాన్ని ఆమె తీసుకుంది. పరీక్షగా చూసింది.

"ఈ వుంగరం నేనే కొన్నాను. పెళ్ళిముందు మోహన్‌కి యిచ్చాను. దీనిమీద ఎమ్. అని కూడా వుంది!" అందామె.

"ఈ వుంగరం విచిత్రంగా నిన్న రాత్రి హత్య చేయ బడిన గీత గదిలో మాకు దొరికింది" అని ఆమెవంక చూశాను.

"ఎలా దొరికిందో విచిత్రంగా వుంది సార్."

"మోహన్ హోటల్ వినోదా సమీపంలోనే పోలీసులకు కనిపించారు!"

ఆమె వుద్రేకంతో నావైపు చూపింది.

"పరశురామ్‌గారూ, మోహన్‌కి ఆ హత్యతో ఎటువంటి సంబంధమూ లేదని నేను చెప్పగలను. ఆ యువతిని మోహన్ చంపవలసిన అవసరంలేదు. ఎవరో మోహన్ని అందులో యిరికించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు!"

కొంతసేపు గదిలో నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఆమె సోఫా లోంచి లేచి వచ్చి నా ముందు నిలబడింది. దీనంగా నావైపు చూసింది. ఆ క్షణంలో ఆమెను చూస్తూంటే నాకు జాలివేసింది.

"పరశురామ్‌గారూ, మోహన్ నా భర్త. ప్రేమించి అతడిని పెళ్ళాడాను. కారు యాక్సిడెంట్‌లో అతడి తలకు దెబ్బలు తగిలాయి. అటుపైన అతడు మునపటిలా లేడు. డాక్టర్ సింగ్ అతడికి ట్రీట్‌మెంట్ యిస్తున్నారు. మోహన్ అంటే నాకెంతో ప్రేమ. అయినా ప్రేమ మూలంగా నేను గుడ్డిదాన్ని అవను. మీకు మరి కొన్ని విషయాలు చెప్తాను. నా తరఫున మీరు పరిశోధించి నిజం తెల్సుకోండి. మోహన్ నిర్దోషని ఋజువయితే సంతోషిస్తాను. అతడు ఏదైనా నేరం చేసుంటే

తగిన శిక్షను అనుభవించాలని నా అభిప్రాయం”
అందామె.

“మనోరమ, మీకు తెలిసినది చెప్పండి.”

ఆమె వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చుంది.

“పరశురామ్‌గారూ, ఒకతను నన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడు!” అందామె.

“ఎవరతను?”

“పేరు తెలియదు. నిన్న రాత్రి మోహన్ వెళ్ళేటప్పుడు షర్టు వుంది. పోలీసులకు అతడు దొరికినప్పుడు షర్టు లేదు. పాంట్, బనియన్‌లో వున్నాడు మోహన్. ఆ షర్టు, ఒక కత్తి నన్ను కలుసుకున్న వ్యక్తి దగ్గర వున్నాయి. షర్టు రక్తమయంగా వుంది. కత్తిమీద రక్తం మరకలున్నాయి.”

ఆమె ఆగింది. గాభరాగా అంతా వివరంగా చెప్పింది.

“ఇవాళ రాత్రి అతడికి డబ్బు యిస్తున్నారా?” అడిగాను.

“మీరు ఏం చెయ్యమంటే అలా చేస్తాను” అందామె.

ఇండియా కింగ్స్ సిగరెట్ వెలిగించి పొగ పీల్చి వదులుతూ క్షణకాలం ఆలోచించాను.

“అతడికి యివ్వండి. నోట్ల నంబర్లు రాసుకోండి. తతిమ్మాది మూడురోజుల్లో సిద్ధం చేస్తానని చెప్పండి. ఏమాత్రం అనుమానం లేకుండా అతడు వెళ్ళిపోయేటట్లు చూడండి” అన్నాను.

“అలాగే చేస్తాను” అందామె.

“నిన్న రాత్రి మోహన్ బనియన్ మీద రక్తం మరకలున్నాయా?”

“లేవు” అంది మనోరమ.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. ఆమె వెళ్ళి రిసీవర్ని అందు కుని, మాట్లాడి నాముందు కొచ్చింది.

"డాక్టర్ సింగ్ ఫోన్ చేశారు. మోహన్ లేచాడట. అతడిని చూడ్డానికి రమ్మన్నారు."

"నేను వస్తాను. మోహన్‌తో మాట్లాడ్డం మంచిది."

"అతడు మిమ్మల్ని చూసి భయపడ్తాడేమో!"

కమ్మగా నవ్వాను.

"భయపెట్టకుండా మనుషులను కల్సుకోడం నాకు బాగా తెలుసు."

"అయితే రండి" అందామె.

ఇద్దరం కిందకు నడిచాం. నా కారు పక్కనే ఆగాను.

"నేనక్కడ మరికొంత సేపు వుంటాను. అందువలన నా కార్లో వస్తాను" అని సమీపంలో వున్న అంబాసిడర్ వైపు నడిచిందామె.

ఆమె కారును గేటువైపు పోనిచ్చింది. వెనకనే డాడ్జి కారును పోనిచ్చాను. నా మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. మనోరమను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తూన్నతను ఎవరు? గీతను హత్యచేసిన వ్యక్తి ఆమెను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడా?

6

డాక్టర్ సింగ్ కరచాలనం చేసి నన్ను కూర్చోమన్నాడు. ఎదురుగా కూర్చుని అతడివంక చూశాను. ఎన్నేళ్ళపాటో అమెరికా, ఇంగ్లండ్ దేశాల్లో కృషి చేసి అతడు లెక్కలేనన్ని డిగ్రీలను సంపాదించాడు.

"డాక్టర్ సింగ్, నిన్నరాత్రి మోహన్ యిక్కడకు వచ్చినప్పుడు ఆయన ఎలా వున్నారు?"

"హిస్టీరికల్ స్టేట్‌లో వున్నాడు. ఏడుస్తున్నాడు. ఇంజక్షన్ యిచ్చి అతడిని పడుకోబెట్టాను."

"ఆయన అప్పుడప్పుడు వైలెంట్‌గా ప్రవర్తిస్తారా?"

"అతను మెంటల్ డిప్రెషన్ మూలంగా ఒక్కోసారి వైలెంట్‌గా అగుపిస్తాడు. ఆ సమయంలో వస్తువులను అటూ యిటూ విసిరేస్తాడు."

"ఆ సమయంలో మనుషులకు హాని చేయ్యొచ్చా?"

"చేయడు. ఎవరేనా అడ్డొస్తే తన షెల్‌లోకి పోయి మౌనంగా వుంటాడు."

అతడివైపు చూశాను నవ్వుతూ.

"నిన్న రాత్రి అతడు ఎక్కడికెళ్ళాడో కనుక్కున్నారా?"

"అడిగాను. అతడికి ఏదీ గుర్తుండడం లేదు. ఏదీ చెప్ప లేకపోయాడతను. కారులో పెట్రోల్ లేక దిగి నడవ సాగాడు. ఎక్కడికెళ్ళాడో, ఎవర్ని కల్సుకున్నాడో అతడికి జ్ఞాపకం లేదు."

డాక్టర్ సింగ్‌కు థాంక్స్ చెప్పి మోహన్ గదిలోకి వెళ్ళాను. అతడు పరుపుమీద పడుకొని వున్నాడు. ప్రక్కనే కూర్చుని మనోరమ అతడితో కబుర్లు చెప్తోంది. అతడు నావైపు చూడలేదు.

కొంచెం దూరంలో నిలబడి కాస్సేపు అతడిని పరి కించాను. యువకుడు. అందంగా వున్నాడు. వెర్రివాడిలా భార్యవైపు చూస్తున్నాడు.

వెనక్కి తిరిగి బయటకు నడిచాను. నడవమ్మట కదులున్నాను. మనోరమ గబగబా నా దగ్గరకొచ్చింది.

"పరశురామ్‌గారూ, రాత్రి ఎనిమిదింటికి బీచ్‌లో డబ్బు అతడికిస్తాను" అందామె.

"ఇవ్వండి. మీరు భయపడకండి!"

ఆమెకు బైబై చెప్పి నా కారువైపు వేగంగా నడిచాను. జేబులో వున్న డైమండ్ రింగ్ గుర్తొచ్చింది. దాన్ని యిన్స్పెక్టర్ నాయర్‌కి యిచ్చేయాలి. డాడ్జి కారును స్టార్టుచేసి, పోలీస్ హెడ్ క్వార్టర్స్‌వైపు పోనిచ్చాను.

చల్లగాల వీస్తోంది. పేవ్‌మెంట్ మీదున్న లైట్లు ప్రకాశవంతంగా వెల్గుతున్నాయి. టైమ్ ఏడున్నర అయింది. సముద్రంవైపు తిరిగిచూశాను. వేలాది ప్రజలు యిసుకలో కూర్చుని వున్నారు. పిల్లలు అరుస్తూ పరుగెడుతున్నారు.

పూల మొక్కలను చూస్తూ ముందుకు నడిచాను. బీచ్ లోపల రోడ్డుకు వెళ్లాలంటే కార్లు యిక్కడే తిరగాలి. వెనక్కు తిరిగాను. అక్కడే యిటూ, అటూ పచార్లు చేస్తున్నాను.

7-50కి అంబాసిడర్ కారు మలుపు తిరిగి లోపలకు వెళ్ళింది. ఆ కారునే చూస్తూ నిలబడ్డాను. లోపల రోడ్డు మీద కారు ఆగింది. పూల మొక్కలమధ్య నుంచి ఆ కారువైపు వెళ్ళాను. ముందు సీటుమీద మనోరమ కూర్చుని వుంది. కారు ముందునుంచి వెళ్తూండగా ఆమె నావైపు చూసింది కాని నన్ను గుర్తుపట్టినట్లులేదు. గోచీ పోసి పంచకట్టాను. పొడుగాటి జుబ్బా, తెల్లటి గడ్డం. తలమీద మార్వాడీ టోపీ. కళ్ళద్దాలు!

కారుకు కొంచెం దూరంలో యిసుకలో కూర్చున్నాను. టైమ్ చూశాను. ఎనిమిదైంది. ఒకతను కారువైపు వెళ్ళాడు. ఆమె ఒక పాకెట్‌ను అతడికిచ్చింది. అతడు బాగ్‌లో దాన్ని పడేసుకున్నాడు.

నేను లేచాను. అతడు రోడ్డువెపు వెళ్తున్నాడు. కొంచెం దూరంలో అతడిని వెంటాడాను. అంబాసిడర్ కారు వెళ్ళిపోయింది. పేవ్ మెంట్ వారగా ఒక ఆటో ఆగివుంది. ఓసారి నావైపుచూసి అతడు ఆటోలో ఎక్కి కూర్చున్నాడు. వెంటనే ఆటో కదిలింది.

సమీపంలోవున్న ఫియట్ కారులో కూర్చొని తలుపు మూశాను. ఆటో వెళ్ళినవైపు కారును పోనిచ్చాను. మనోరమను బ్లాక్ మెయిల్ చేసే మనిషెవరో నేను గ్రహించగల్గాను.

ఇరవై నిమిషాలుపైన ఆటో వెళ్తూనే వుంది. ఒక గేటుదాటి ఆటో లోపలకు వెళ్ళింది. రోడ్డమ్మట కొంచెం దూరంవెళ్ళి, వెనక్కి తిప్పి ఫియట్ కారును గేటుదాటి అదే కాంపౌండ్ లోకి పోనిచ్చి ఆపాను.

కిందకు దిగాను. 40 నంబరు కాటేజ్ లోకి వెళ్ళి నాగన్న తలుపు మూశాడు. ఆ కాటేజ్ వైపు వేగంగా వెళ్ళాను. తలుపుమీద తట్టాను. తలుపు తెర్చి నాగన్న నావంక చూశాడు.

"ఏం కావాలి సార్?" అడిగాడతను.

"మస్తాన్, నువ్వే!" అన్నాను.

అతడు వులిక్కిపడ్డాడు. నావైపు పరీక్షగా చూశాడు.

"మీరా! మిమ్మల్ని బీచ్ లో చూశాను! మీరని పోల్చలేక పోయాను!" అన్నాడతను.

లోపలకు నడిచి తలుపు దగ్గరగా మూశాను. గదిలో లైట్ వెల్గుతోంది. కుర్చీలో ప్లాస్టిక్ బాగ్ వుంది. దాన్ని తెరిచాను. చిన్న పాకెట్ లో నోట్లకట్టలున్నాయి. మరో పాకెట్ లో రక్తమయమయిన షర్టు, కత్తి

వున్నాయి.

అతడు మౌనంగా గదిమూల నిలబడ్డాడు.

"ఇవి నీకెలా వచ్చాయి?"

"నిన్న రాత్రి మోహన్ యీ కాంపౌండులో తిరుగుతున్నాడు. ఈ షర్టునీ, కత్తినీ పూలమొక్కలమధ్య విసిరేశాడు. అది నేను గమనించాను. అతడిని నా గదికి తీసుకొచ్చి బ్రాందీ యిచ్చాను. నిషాలో అతడు తన్ని గురించి చెప్పాడు. కారులో తీసుకెళ్ళి అతడిని దూరంగా వదిలేశాను. పూలమొక్కలమధ్య పారేసిన షర్టునీ, కత్తినీ పాక్ చేసి దాచాను."

"ఎందుకు?"

"నా పరిస్థితి బాగాలేదు. రాత్రి మీరొచ్చి నన్ను చూశాక యిక్కడ వుండడం క్షేమకరం కాదనిపించింది. సుందరంగారు కూడా నన్ను డిస్‌మిస్ చెయ్యాలని చూస్తున్నారు. మనోరమ ధనవంతుడి కూతురు. ఆమెను భయపెట్టి, ఆ డబ్బుతో ఎక్కడికేనా పారిపోవాలని నా ఆశ!"

అతడివైపు సూటిగా చూశాను.

"గీతను అతడు హత్య చేశాడంటావా?"

"శని విరగడైందని అతడు నాతో అన్నాడు. ఆమెతో అతడికి మునుపు పరిచయముందిట. ఆమె అతడిని బ్లాక్‌మెయిల్ చేస్తోంది. అతడు కోటీశ్వరుడి అల్లుడయ్యాడు. ఆమెను శాశ్వతంగా వదిలించుకున్నాడు" అన్నాడతను.

అతడి దగ్గరకెళ్ళాను నా కుడిచెయ్యి పైకిలేచింది. అతడి చంప చళ్ళుమంది. మళ్ళా మళ్ళా కొట్టాను. అతడి నోటమ్మట రక్తం కార్తోంది. అతడు మూలుగుతూ నేల

మీద పడ్డాడు.

"రాస్కెల్, నువ్వు నిజం చెప్పవు! నిజం చెప్పిం దాకా నిన్ను హింసిస్తాను!" అర్చాను.

కాల్తో అతడి ముఖం మీద తన్నాను. అతడు వెనక్కి పడ్డాడు. "పరశురామ్‌గారూ! నేను చెప్పింది నిజం. నన్ను నమ్మండి!" అన్నాడతను.

అతడి మాటల్ని వినలేదు. అతడిని పదే పదే తన్న సాగాను. అతడు మూలుగుతున్నాడు. సిగరెట్ వెలిగించి అతని వైపు చూశాను. "యేం జరిగిందో నేను చెప్తాను, విను" అర్చాను.

అతడు భయంతో నా వంక చూశాడు.

"గీతతో నీకు సంబంధ ముంది. తప్ప తాగి నీ గతాన్ని గురించి నువ్వామె ముందు వాగుంటావు. ఆమె నిన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తోంది. ఆమెను ఎలాగయినా తుద ముట్టించాలని నువ్వు ఆరాటపడుతున్నావు."

"దొంగ ముండ!" అర్చాడతను.

"మోహన్ కారులో పెట్రోల్ అయిపోయింది. అతడి దగ్గర డబ్బులేదు. అతడు నడుస్తూ యిక్కడి కొచ్చాడు. అతడిని చూసి, మాట్లాడగానే నీ కోరిక ఫలించే సమయం వచ్చిందనుకున్నావు. అతడిచేత తాగిం చావు. అతదెవరో తెలుసుకున్నావు. అటుపైన నీ బుర్ర బ్రహ్మాండమయిన ప్లాను రూపొందించింది. మోహాన్ని యీ కాటేజ్‌లో లాక్ చేసి వుంచావు. నువ్వు వెళ్ళి గీతను ఘోరంగా హత్య చేశావు. మోహన్ షర్టును ఆమె రక్తంలో పడేశావు. షర్టునీ, కత్తినీ పాక్ చేశావు. అతడి చేతికున్న వుంగరాన్ని నువ్వే మంచం కింద పడే శావు. తర్వాత అతడిని కారులో తీసుకెళ్ళి రోడ్డువారగా

పడవేశావు."

అతడు నోరెత్తలేదు. దగ్గరకెళ్ళి మళ్ళా తన్నాను.

"నేను చెప్పింది నిజమేనా?"

అతడు మాట్లాడలేదు.

"ఇటు గీత శని వదిలగడైంది. అటు మనోరమను బ్లాక్ మెయిల్ చేసే అవకాశం చిక్కింది. నీలాటి కిరాతకుడికి అంతకంటె ఏం కావాలి?

అతడు నావైపు భయంతో చూశాడు.

"ఇదంతా మీరెలా వూహించారో కాని అంతా నిజమే!" అన్నాడతను.

గదిలో వున్న టెలిఫోన్ రిసీవర్ని ఎత్తాను. ఆపరేటర్ కంఠం వినపడింది. డైరెక్టు కనెక్షన్ యివ్వమన్నాను. ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ నంబరు తిప్పాను.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్!"

"నాయర్ భాయ్, నువ్వు వెంటనే హోటల్ వినోదా కాటేజ్ నంబర్ 40 కి రా! గీత హంతకుడు యిక్కడ రెడీగా వున్నాడు" అన్నాను.

"బ్రదర్, హంతకుడు నాగన్న గదిలో దాక్కున్నాడా?" అడిగాడు నాయర్ ఆశ్చర్యంగా.

"గదిలో కాదు, నాగన్నలో దాక్కున్నాడు!" అని నవ్వుతూ రిసీవర్ని పెట్టేశాను.

రిసీవర్ ఎత్తి మరో నంబరు తిప్పాను.

"హోటల్ రివేరా?" అంది ఆపరేటర్.

"రూమ్ నంబర్ 30" అన్నాను.

అటువైపునుంచి మనోరమ కంఠం వినపడింది.

"మనోరమ, మీ భర్త నిర్దోషి. మిమ్మల్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేసిన వ్యక్తే గీతను హత్య చేశాడు," అన్నాను.

40

"చాలా శుభవార్త చెప్పారు, పరశురామ్‌గారూ! మీకు నా ధన్యవాదాలు" అందామె.

ఆమె కంఠం కృతజ్ఞతతో తొణికిసలాడింది. నేరస్తుడిని శిక్షించడంలోకంటె నిర్దోషిని కాపాడ్డంలో ఎక్కువ ఆనందం వుందని ఆ క్షణంలో నాకనిపించింది.

—:ఐ పో యిం ది:—